

JENNIFER SAINTOVÁ

KNIŽNICA
SVETOVÝCH BESTSELLEROV

ATALANTA

ATALANTA

JENNIFER
SAINTOVÁ

TATRAN

Z anglického originálu Jennifer Saint: ATALANTA,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Wildfire, an imprint of Headline Publishing Group,
Londýn 2023,
preložila Saskia Kastl.

Vyšlo vo Vydavateľstve TATRAN, Bratislava 2024 ako 5495. publikácia
a 204. zväzok edície LUK – Knižnica svetových bestsellerov.
Vydanie I.

Prebal a väzbu podľa pôvodného návrhu spracoval Peter Zentko
Zodpovedná redaktorka Adriana Oravcová
Jazykové redaktorky Beáta Beláková, Eva Melichárková
Technický redaktor Peter Zentko
Sadzba AldoDesign, Bratislava
Vytlačil FINIDR, s.r.o., Český Těšín.

www.slovtatran.sk

:: knihy pre **hodnotnejší** život

All rights reserved.

Copyright © 2023 Jennifer Saint
Translation © Saskia Kastl 2024
Slovak edition © Vydavateľstvo TATRAN 2024

ISBN 978-80-222-1560-2

*Pre Bee a Steph, moju spisovateľskú skupinu
Northern writers' group, ktorej sa tento román páčil
od prvej verzie a povzbudzovali ma
na každom kroku*

Atalanta: z gréckeho Ἀταλάντη (Atalanté), čo znamená „silou rovná“.

„Atalanta bola neobyčajne rýchla bežkyňa... nevystavovala sa pohľadom, mohli ste ju zazrieť iba náhodou, keď prenasledovala zver alebo sa chránila pred nejakým mužom; vtedy vystrelila vpred ako blesk.“

*Claudii Aeliani varia historia:
Libri XIII*

PROLÓG

Keď som sa narodila, pohodili ma na úbočí hory. Na kráľov rozkaz – *ak je to dievča, nechajte ho na stráni* – vyslali z paláca nejakú úbohú dušu s nechceným ľudským uzlíčkom: dievčatkom, ktoré nebolo kráľovým vytúženým následníkom trónu.

Nechaná napospas osudu na holej zemi som nariekala tak dlho, koľko moje malé pľúca vládali. Možno som iba bezmocne ležala a vystrašene fňukala, keď sa ku mne priblížila. Medvedica s prebudeným materským inštinktom, lebo jej vlastné mláďatá boli ešte slepé a s vlhkou srstou, ktorú privolal žalostný nárek opusteného novorodenca.

Rada by som si myslela, že som k medvedici zdvihla pohľad a zadívala sa jej do očí. Že som sa neodvrátila od jej horúceho dychu ani drsného dotyku jej laby. Zrejme bola veľmi starostlivá, lebo neodišla, nezniesla plač hladného bábätka, a tak ma zdvihla a vzala so sebou.

Z medvedieho mlieka som zosilnela. Naučila som sa kľbčiť so svojimi medvedími súrodencami a pri našej drsnej hre ma nik nešetril. Nikdy som neplakala, keď ma škrabli zubami alebo pazúrmí, ani keď vrčali alebo na mňa skočili. Naopak, zaryla som im prsty do kožucha, stiahla ich na zem, zaborila im zuby do slabín a z celej sily zahryzla. Večer sme ležali schúlení v teplom hniezde vytvorenom z lístia a hlíny, spleť medvedích a ľudských končatín, mäkké vankúšiky

Prológ

ich láb spočívali na mojom opálenom tele a na tvári som cítila ich vlhké drsné jazyky.

Ročné obdobia plynuli a medviedatá, odstavené od materského mlieka, sa učili samy loviť. Najprv nesmeli striehli na klzkých kameňoch v dravej rieke, ktorá pretekala naším lesom. Ja som sedávala s prekríženými nohami na trávnom brehu, spolu s nimi som hľadala vo vode záblesky rybích šupín a smiala som sa na ich nešikovných výpadoch za korisťou, keď sa so šplachotom vrhali do rieky a celé sa zmáčali. Medvedica sa držala nablízku, no keď videla, že sú čoraz obratnejšie, začala sa vzdávať. Vetrila a s pohľadom upretým na kopce obracala svoju pozornosť preč od nás, priťahovaná niečím iným.

Medviedatá to vedeli skôr ako ja. Predtým ako sa zjavil on, obrovský samec hľadajúci družku, sa vytratili. Keď pomaly zišiel z hôr, z nejakej vzdalenej jaskyne, kam jarný vánok doniesol pach medvedej matky, schovali sa v korunách stromov. Pre to monštrum, ktoré stojac na zadných, dosahovalo výšku stromov, to bolo neodolateľné volanie. Jeho hrdelné vrčanie znelo ako hrom, ktorý celú zimu otriasal konármi, zatiaľ čo som ležala v bezpečí pri spiacich medviedatách.

Aj ona to vycítila. V okamihu, keď sa obrátil vietor, sa zmenila; rýchlo, náhle a neodvratne. Jej láskyplné pohľadania nahradilo vrčanie a výpady; ak sa ktorékoľvek z jej mladých, skôr ako sa rozpáchli do bezpečia vysokých konárov, túžobne obzrelo, skočila po ňom a odohnala ho. Triasla som sa za balvanom, a keď blízko mňa varovne zarevala, pocítila som závan horúceho vzduchu z jej papule. Jediná matka, ktorú som vo svojom krátkom živote poznala, bola preč – nahradilo ju čosi hrozné.

Dovolila mu nasledovať ju. Zo svojej skrýše som videla, ako samec veľkou hlavou naráža do jej krku a ona sa k nemu oddane túli.

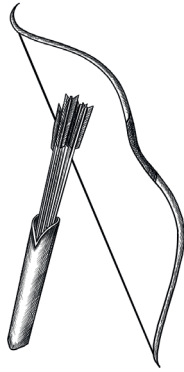
Medviedatá boli najprv podráždené, no po čase sa upokojili a jedno za druhým napokon zliezli na zem. Sledovala som, ako sa moji bratia a sestry vydali každý svojou cestou a čoskoro ich pohltil hlboký les a bujná zeleň.

Pobrala som sa aj ja, bezcieľne som sa túlala medzi stromami, no čoskoro mi oschli slzy a moje prerývané dýchanie sa upokojilo. Poznala som to tu, a ako som kráčala, dôverná známosť lesa ma

Prológ

upokojovala. Svetlo presvitajúce pomedzi listy malo zlatistozelený nádych a vo vzduchu sa vznášala vôňa borovíc, cyprusov a mäkkej čiernej zeme. Uprostred pavučiny medzi dvoma konármi sedel tučný pavúk, chlpaté hnedé telo a pásikavé nohy mu takmer splývali s farbou kôry. Zrazu sa z lístia vymrštil had, a keď sa rýchlo obranne skrútil, na miestach, kde naňho dopadalo slnečné svetlo, sa mu šupiny ligotali ako diamanty. Vyššie na svahoch kopcov bol už redší porast a po kamenitej zemi pomedzi drapľavé kríky a skalné výbežky ladne a nečujne prechádzali levy. Les bol plný ostrých tesákov a pazúrov, pretekal jedom a pulzoval životom a krásou. Pretkávali ho tisíce prepojených vlákien: od starobylých koreňov nasávajúcich vodu z hlbín zeme, aby mohli stromy dvíhať svoje mocné koruny k slnku, cez hmyz ukrytý hlboko v škáročkách kôry a vtáky hniezdiace v korunách až po elegantne klusajúce jelene a predátorov pripravených zaútočiť.

A uprostred toho všetkého som bola ja.

PRVÁ ČASŤ

1

Prišla za mnou do lesa po tom, čo odišli medvede. Na každého by bola zapôsobila svojím imponantným zjavom, s ligotavým lukom v ruke, divou iskrou v očiach a svorkou psov pri nohách bola vyššia a mocnejšia než ktorákoľvek smrteľníčka, no vtedy som to ešte nevedela. Aj keď som bola malé dieťa, zvedavosť premohla môj strach. Keď mi podala ruku, chytila som ju.

Pamätám sa, ako som s ňou vyšla spoza zhluku cyprusov a po prvý raz uvidela háj, do ktorého ma priviedla. Prižmúrila som oči, na okamih ma oslepilo zlaté svetlo odrážajúce sa od trblietavej hladiny jazierka pred nami. Silno som privrela oči, otvorila ich a zažmurkala.

Na druhej strane, vklinená do stúpajúceho úbočia hory, sa nachádzala široká jaskyňa, pred ktorou ležali veľké balvany. A na nich sedeli ženy – nymfy, ako som sa neskôr dozvedela. Vo vzduchu sa niesla ich tichá vrava a jemný smiech. Zdvihla som pohľad k žene, ktorá ma sem priviedla, a ona sa usmiala.

Dali mi bobule, zrelé a sladké. Spomínam si na chuť studenej čistej vody a na to, ako nešikovne som si vzala čašu, do ktorej ju nabrali z prameňa. V tú noc som nespala pri teplých chlpatých telách medvedov ani pri hlasnom tlkote ich srdca pri mojom uchu, ale na posteľi zo zvieracích koží, keď ma zobudil ženský spev.

Ako som neskôr zistila, prišla si po mňa Artemis a vzala ma do

svojho posvätného hája. Artemis, bohyňa lovu, ktorej patrila les a všetci jeho obyvatelia. Všetci sme boli pod jej striebriстым dohľadom, všetci sme sa klaňali jej sile, od červov mrviacich sa v zemi až po zavýjajúce vlky. Arkádsky les sa trblietal jej mocou.

Zverila ma do výchovy nymfám. Mali ma naučiť veci, ktoré jej pripadali príliš únavné: rozumieť ich reči a, hoci sprvu váhavo, aj odpovedať; tkať látku na jednoduché tuniky, ktoré všetky nosili, a uctievať iných bohov a bohyne, ktorých mená ma naučili, hoci ani jeden z nich nikdy nenavštívil náš les. Naučili ma, kde mám zbierať bobule, ako sa vyhnúť tým, z ktorých by mi bolo nevoľno, a varovali ma pred naoko neškodnými hubami, ktoré by zo mňa vysali život. Videla som, že svoj život zasvätili Artemide; starali sa o jej les, prameň, rieky, rastlinstvo a všetko živé v ňom. Na oplátku tam žili a ona ich milovala a ochraňovala.

Spočiatku medzi nás chodila len občas, nevedela som jej návštevy predvídať. Z jaskyne, kde som spala s nymfami, som pozorovala putovanie mesiaca po oblohe a všimala si, ako narastá od tenkého kosáčika po svietači kruh. Keď som sa prechádzala po lese, po celý čas som bola v strehu. Psy, ktoré trpezlivo čakali pri bohyni, keď ma prvý raz navštívila, za mnou behali medzi stromami, akoby aj ony hľadali svoju paniu. Bolo ich sedem a sprvu mi bolo ľahšie byť s nimi ako s nymfami. Ich mäkká srst' mi pripomínala medvede a ich ostré zuby mi nenaháňali strach. Moju pozornosť upútal každý šuchot konárov alebo prasknutie vetvičky – zastala som ako prikovaná a hľadala v spleti pokrútených kmeňov akýkoľvek znak, že sa vrátila. Nevedela som sa dočkať, kedy bude späť a uvidí, čo som sa počas jej neprítomnosti naučila. Vždy keď vyšla spoza stromov, nečakane a prekvapivo ako jarná prehánka, moje srdce poskočilo radosťou.

Zavolała na nymfy, aby ju nasledovali, a ony ma tam nechali samu, ľahučko sa vytratilí pomedzi stromy a vrátili sa na súmraku s ulovenou korisťou na pleciah. Počas tých večerov bol háj plný lahodnej vône pečeného mäsa. Túžila som ísť s nimi a netrpezlivo som čakala na deň, keď ma bude považovať za dosť užitočnú, aby ma vzala so sebou.

Ubehlo ešte päť zím, kým raz na úsvite začiatkom jari prišla ku vchodu do jaskyne a zašepkala „Atalanta?“ Rýchlo som jej odpovedala. Na lícach mala rumenec, oči jej žiarili, tuniku mala zľahka

stiahnutú opaskom a v ruke držala elegantne zaoblený luk. Pozdravila psy a potom mi kývla hlavou, aby som ju nasledovala do hlbokého lesa, naznačujúc mi, aby som kráčala tak nečujne ako ona. Často sa zastavovala a obozretne rozhliadala okolo. Cítila som, ako vo mne narastá vzrušenie, a bála som sa, že od samej radosti z tohto nového športu vybuchnem do pochabého smiechu, no ovládla som sa, zaťala sánku tak pevne ako ona a išla v jej stopách po mäkkej zemine. Psy nás predbehli, nedočkavo vetrili a našahovali uši. Keď zachytili pach zveri, Artemis ma rýchlo stiahla dole, kde sme si čupli za spadnutý kmeň. Opatrne vykukla ponad zamatový mach, prižmúrila oči a napla luk.

Jeleň, vyplašený psami, vyrazil pomedzi stromy. Bol to majestátny tvor, možno ten najvznešenejší, akého som kedy videla, s nádherným paroží, ktoré sa klenulo nad jeho širokým čelom. Skôr ako jeho hnedé oči stihli zaznamenať nebezpečenstvo, šíp mu v mihu prebodol hrdlo. Pomaly sa zvalil a spod hrotu šípu vytryskol červený pramienok.

Zachytila môj obdivný pohľad a usmiala sa. Pri ďalšom stretnutí mi ukázala, ako treba držať luk, pod jeho váhou mi brnela ruka a chvela sa jeho utajenou silou.

Odvtedy som žila len pre dni, keď sa v háji zjavila Artemis a s lukom v ruke ma vylákala von do nehybného úsvitu. Tichým a naliehavým hlasom mi šepkala do ucha pokyny: ako striehnuť na pohyb jeleňov ukrytých hlboko v papradí, ako zostať nehybná, neviditeľná, upierať pohľad na cieľ a držať napnutý luk, kým nebude na svete nič, len ja a moja korisť. Vydýchla som až potom, keď šíp zasiahol zviera rovno do krku, presne ako ma to naučila. Pod jej vedením som si vyrobila vlastný luk a už nikdy som nešla do lesa bez neho. Nič na svete mi neznelo sladšie ako jej potešený smiech, keď som trafila cieľ.

Okrem nadšenia z úspechu a uspokojenia z lovu som jej chcela priniesť aj radosť. Ako mi povedali nymfy, práve pod Artemidinou ochranou som mohla vyrastať v slobode a radosti. Nežila ako iní bohovia a ani ja som nežila ako ostatní ľudia. Artemis sa vyhýbala zlatým sieňam veľkolepého paláca na Olympe zahaleného v oblakoch, kde prebývali iní bohovia. Vybrala si radšej život v prírode, kde sa pri mesačnom svite kúpala v jazierkach a za dňa svižne a elegantne behala po lese s tulcom šípor preveseným cez plece a s pripraveným

lukom. Badala som jej radosť z toho, že nejaký smrteľník vyrastá na jej obraz, a mňa to tiež tešilo, aj keď som celkom nechápala, ako veľmi by som jej mala byť za to vďačná.

Nikdy som nepoznala ľudskú rodinu, nemala som predstavu, aké vzácne a zriedkavé je byť pod ochranným krídlom bohyne a tráviť detstvo v divokej jednoduchosti čarovných lesov.

Hoci sa Artemis rozhodla strániť olympanov, arkádske lesy boli plné jej družiek. Nymfy, ktoré sa o mňa starali, ju oddane nasledovali. Boli to desiatky večne mladých dcér riek, prameňov, oceánov a vetra – mladé ženy, ktoré behali, lovili a kúpali sa spolu s bohyňou.

Rozprávali mi príbehy. Sprvu sa mi najviac páčilo počúvať ten o mne – ako ma rodina nechala na úpäť hory a ako ma zachránila medvedica a neskôr Artemis. Pomáhalo mi to udržať spomienky na rané detstvo stále živé vo svojej myslí. Nechcela som zabudnúť, kto som bola, kým som prišla k týmto nežným, rozosmiatem ženám. Nechcela som prísť o radosť, ktorú som zažívala, keď som sa pevne držala kožucha mamy medvedice bežiacej cez les, keď sa podo mnou napínali jej mocné svaly a okolo nás sa mihali stromy.

Napĺňala ma však zvedavosť. Sedela som na kameni pri jazierku a z tône pod jemným závesom vrbových vetvičiek som sledovala svoje nové družky. V letných mesiacoch, keď klesla hladina vody, Fiale vždy dokázala prinútiť pramene, aby tiekli, hoci len cícerkom. Krokale ladne prelietala ponad zemeguľu a všade za ňou rozkvitali kvety. Keď zem pod horúcim slnkom vyschla a stvrdla, Psekas privolala blahodarný dážď, ktorý zavlažil vyprahnutú pôdu. Bola som zvedavá, kde sa naučili také kúzla. „Vždy ste žili v lese?“ spýtala som sa ich.

„Nie,“ odvetila Fiale. „Niektoré z nás sú dcéry Titana Okeana, mocnej rieky, ktorá obteká celú zem. Otec nás ešte ako deti poslal k Artemide a odvtedy žijeme tu.“

Natisla sa mi ďalšia otázka: ako to, že ony akoby sa nikdy neme-nili, zatiaľ čo ja som rýchlo rástla a bola som už takmer rovnako vysoká ako nymfy?

„Tak ako Artemis, aj my sme v detstve vyrástli do tejto podoby a takéto aj zostaneme,“ vysvetlila Fiale. „Hoci bohyňa nikdy ne-

zomrie, nám môžu ublížiť divé zvieratá... alebo niečo iné.“ Odmlčala sa. „Nymfy je možné zabiť, tak ako tvory, ktoré lovíš v lese. No zub času na nás nemá nijaký vplyv.“

„A čo ja?“ spýtala som sa.

Položila mi ruku na líce a uhladila mi pramienky vlasov uvoľnené z vrkoča. „Ty si smrteľníčka, Atalanta. Nie si ako iní smrteľníci, ale aj tak vyrastieš a zostarneš ako všetky ľudské bytosti.“

„Nestraš ju.“

Na vzdialenom konci hája sa zjavila Kallisto vracajúca sa z lovu. Vrkoč mala rozstrapatený a na tvári špinavé šmuhy. Odhodila oštep, a ten s rachotom dopadol na kameň. Potom sa posadila na zem pri mojom balvane.

„Nestraší ma,“ namietla som. Natiahla som ruku a zo spletených kučier som jej vytiahla list.

„Samozrejme, že nie.“ Zaklonila hlavu a zavrela oči pred jemným slnečným jasom.

„Si ustatá?“ spýtala sa jej Fiale.

Kallisto dvihla ruku a chytila ma za prsty. „Lovila som s Artemidou, no dostala sa ďaleko predo mňa. Neviem s ňou udržať krok.“ Kútiky pier sa jej nadvihli v krivom úsmeve. „Nie ako Atalanta, ktorá s ňou už teraz dokáže bežať celý deň cez kopce a vráti sa svieža a pripravená na ďalší lov.“

Fiale sa zasmiala. „Atalanta je mladá a plná energie.“

„Nemyslíš si, že v dospelosti bude ešte nezdolnejšia? Ja áno.“ Kallisto mi stisla prsty a pozrela na mňa. „Čoskoro ma nahradíš ako jej najbližšia družka,“ vyhlásila. V jej hlase som nezachytila trpkosť ani náznak žiarlivosti. Vyslovila to jednoducho a úprimne, s náklonnosťou, akú mi vždy preukazovala. Naplnil ma pocit hrdošti a odvrátila som zrak, lebo som si nebola istá, čo na to povedať.

Náhle sme pocítili chvenie vo vzduchu, akoby bol samotný les v strehu a plný očakávania. Znamenalo to len jedno. Prichádzala Artemis.

Vyšla na čistinku a nymfy vyskočili na nohy, aby jej pomohli. Stála uprostred nich, o hlavu a o plecia vyššia, a držala krvavý oštep. Ešte stále z nej sálalo vzrušenie a námaha z lovu. Podala nymfám oštep, luk a tulec a ony ich opatrne opreli o stenu jaskyne. Krokale jej stiahla z pliec tuniku, vypla jej vlasy a nahá bohyňa vošla do vody.

Artemis slastne vzdychla v žiare poludňajšieho slnka, ktoré jej zvýrazňovalo tvár, krivku pliec a obrys prs. V tom nádhernom, harmonickom okamihu akoby zastal čas.

„Dnes ráno boli na love aj muži,“ poznamenala Kallisto. V jej tóne som vycítila čosi dôležité, akýsi skrytý význam, ktorý prebehol medzi ňou a Fiale, keď pozreli jedna na druhú a potom na Artemidu, ktorá si vychutnávala kúpanie.

Narovnala som sa. „Ako blízko k vám sa dostali?“

Kallisto sa zasmiala. „Neveľmi.“

„Nikdy sa veľmi nepriblížia,“ prehodila som. Muži, psy a kone. Občas vtrhli do nášho lesa, lesnými rohmi a hlasnými pokrikmi vyplašili vtáky z korún stromov, no pri všetkom tom ruchu a chaose nikdy ani na okamih netušili, že len kúsok od nich sa môžem ukryvať ja, niektorá nymfa alebo samotná bohyňa.

Fiale sa tvárila neobvykle napäto. „Nebud' si tým taká istá,“ povedala. „Už sa im podarilo vniknúť hlboko do lesa.“

Pokrčila som plecami. „Nie sú dosť rýchli, možno nás iba letmo zazrú, ale to je všetko.“

„Ani to im nesmieš dovoliť.“ Fiale pokrútila hlavou a jej prehnaná opatrnosť ma podráždila.

„Má pravdu, naozaj nesmieš.“ Kallisto natiahla ruku s čašou do jaskyne a naplnila si ju vodou z prameňa nepretržite vtekajúceho do jazierka.

„Jeden lovec už raz objavil tento posvätný háj,“ vysvetlila mi Fiale. Kallisto stála spolovice v tieni skál, takže som jej nevidela do tváre, no Fiale na mňa upierala vážny pohľad. „Odpojil sa od svojej družiny, a kým ich hľadal, ocitol sa na brehu tohto jazierka.“

„Naozaj?“ Nebola som si istá, či tomu mám veriť. Možno to bol žart alebo príbeh, ktorým chcela otestovať moju ľahkovernosť.

„Artemis sa kúpala tak ako teraz,“ pokračovala Fiale. Hoci nymfy okolo Artemidy sa so smiechom špliechali v jazierku, jednako len nechcela, aby ju počuli, lebo hovorila tak ticho, až som musela nahaňovať uši. „Nymfy ihneď skočili do vody a zakryli bohyňu svojimi telami, no on len nepohnute stál a cival.“

Odrazu som sa cítila nesvoja. „Čo urobila?“

„Mal so sebou dvoch psov,“ povedala Kallisto. „Nikdy predtým som Artemidu nevidela takú nahnevanú. Pamätám si výraz, s akým

pozrela na tých psov a potom na muža. Všetko stíchlo a nik sa ani nepohol. Vtom udrela rukou na hladinu tak silno, až mužovi vystrekli na tvár kvapky vody, a prehovorila takým hlbokým, hrozivým hlasom, akoby to ani nebola ona. Prikázala mu, aby šiel za druhmi a povedal im, že videl nahú bohyňu.“

Fiale sa pohrúžila do príbehu. „Potkýnajúc sa pobral späť do lesa, no zrazu som si všimla, ako mu z mokrého čela vyrastá niečo nepredstaviteľné. Civela som, neschopná uveriť vlastným očiam, no kým muž kričal, pomaly som spoznala, čo to je – z lebky mu vyrastalo parožie.“

„Parožie?“ zhíkla som. „Ale ako...?“

„Klesol na zem a zakrátko sa mu celé telo pokrylo srstou. Mykal sa, k oblohe sa niesli jeho výkriky a potom sa postavil na štyri – už to nebol človek, ale jeleň.“

„Tie psy...“ začala Kallisto a ťažko prehltna.

„Chcel utiecť, no zaplietli sa mu nohy. V mihu sa naňho vrhli, ich zúrivé vrčanie bolo počuť v celom háji.“

„Nemohla som sa na to pozerat,“ dodala Kallisto.

Fascinovalo ma to a odpudzovalo zároveň. „Nie je to teda dostatočné varovanie, aby sem ľudia nechodili? Prečo sa im mám vyhýbať? Ak sem prídu, stihne ich rovnaký trest.“

„Predstav si, že by tu v ten deň Artemis nebola.“ Fiale si netrpezlivo odhrnula vlasy z tváre. „Predstav si, že by tu v jej neprítomnosti našiel nejaký muž jednu z nás – nymfu, ako sa tu sama kúpe, nahá a zraniteľná. Čo myslíš, čo by ľudia urobili, keby vedeli, že sme tu?“

„Neviem.“ Z jej hlasu som vycítila, že by to bolo niečo strašné.

Kallisto vyšla z tieňa na svetlo. „Isteže nevieš, a to preto, že tu žijú len samé ženy a Artemis.“

„S Artemidou sme tu bezpečí,“ povedala Fiale. „Za to sme však všetky zložili prísahu: nikdy nebudeme mať nič do činenia s mužmi.“

„Psy celý večer zavýjali a hľadali svojho pána,“ pokračovala Kallisto. „Chceli, aby ich pochválil za zabitú korisť. V dialke sme počuli jeho priateľov znova a znova volať jeho meno, Aktaión. Trvalo dlhé hodiny, kým odišli.“

Zamyslela som sa. „Prišiel na lov. No natrafil na niečo silnejšie než on sám.“ Taký je zákon lesa. Naučila ma to Artemis, keď sme s lukom

v ruke prenasledovali zver. Museli sme si vedieť poradiť v každej situácii a byť dosť silné, aby sme z toho zakaždým vyšli víťazne.

„Áno, správne,“ súhlasila Fiale. „Artemis tu však nie je stále, a my nie sme také rýchle ako ty, Atalanta,“ zasmiala sa a do tváre sa jej vrátila obvyklá hravosť. Už mala lepšiu náladu.

„Ani nevieme tak šikovne narábať s lukom ako ty,“ dodala Kalisto a pobozkala ma na čelo.

Ale ja tu budem, aj keď tu Artemis nebude. Dosiaľ som považovala lovcov len za hlučnú nepríjemnosť, teraz som si však zaumienila, že keby sa hociktorý z nich dostal tak blízko k nám ako Aktaión, postarala by som sa, aby sa mu povodilo rovnako. Občas som bola v pokušení predbehnúť tých mužov a zistiť, či by sa niektorému z nich podarilo zahliadnuť ma. No teraz, keď lomožili v lese s koňmi a psami, som sa odvrátila a vyrazila do jeho najhlbších zákutí, kam ma nemohli nasledovať.

Zaumienila som si, že budem silnejšia a rýchlejšia. Ešte usilovnejšie som každý deň cvičila lukostreľbu a cibrila si mušku. Keď ma Artemis vzala so sebou, rad-radom som zabíjala jelene aj pumy, aby som jej ukázala svoju zručnosť. Predbiehala som sa s ňou po strmých úbočiach, a hoci som s prerývaným dychom zúfalo kmitala nohami čo najrýchlejšie, vždy som za ňou o maličký kúsok zaostávala. Bola som mladá a myslela som si, že jedného dňa ju azda porazím, že dokážem byť rýchlejšia ako bohyňa. Chcela som, aby sa mohla spoľahnúť, že nás všetky dokážem ochrániť presne ako ona: ja, ktorá som vyrástla medzi drsnými medveďmi a mlčky sa zakrádala po lese s lukom a šípmi. Bola mojou sestrou, matkou, sprievodkyňou a učiteľkou, a tak ako ona, ani ja som sa nemienila ničoho báť.

2

Prišli sme na lúku plnú kvetov, kývajúcich krehkými červenými hlávkami v bujnej tráve. Pomyslela som si, že je to nádherné miesto na odдых, no Artemis sa mračila a nevôľa na jej tvári sa ešte väčšmi prehĺbila, keď k nám vánok privial sladkú vôňu a všimli sme si ozdobu, ktorú tam niekto zanechal. Medzi kvetmi ležal veniec ružových ruží. Pozrela som na Artemidu a prekvapilo ma, ako znechutene zvrátila tvár.

„Čo je to?“ spýtala som sa. „Kto to tu nechal?“

Nechápala som, čo ju tak urazilo. Po oblohe plávali mäkké chumáče bielych oblakov, príjemné, zlatisté slnečné lúče dopadali na jemne sa vlniacu trávu, kvety žiarivo kvitli a topoľ rozpínal svoje široké konáre a poskytoval tieň.

„Ruže,“ utrúsila Artemis a štychla nohou do venca, ešte viac rozvíriac jeho opojnú vôňu. Odpadlo z neho zopár lupeňov. „Nechal ich tu nejaký hlúpy smrteľník, možno láskou opantaný lovec, ako obeť Afrodite v márnej nádeji, že sa sem opováži niekedy vrátiť.“

Zatajila som dych, lebo som ju nechcela prerušiť ani najmenším pohybom. Artemis len zriedkavo rozprávala o iných bohoch. Nikdy nenaznačila, že niektorý z nich navštívil náš les, jej ríšu, kde nik nespochybňoval jej moc. Nymfy ma naučili uctievať aj iné božstvá, aby som ich náhodou nezanedbala alebo neurazila. Vedela som o Dionýzovi, ktorý naučil smrteľníkov vyrábať z hrozna víno; o Diovi, ktorý sa oháňal bleskom a vo svojom búrlivom hneve roztínal